

Zeven redenen waarom een wetenschapper in God gelooft

De wetenschap heeft in de laatste jaren de grenzen van onvoorstelbaarheid bereikt. De menselijke intelligentie speelt hier uiteraard de centrale rol, maar de wonderbaarlijkheden in de natuur moeten ook in acht genomen worden als het gaat om wetenschap en technologie. Deze waarden zijn weer duidelijke tekenen voor het bestaan van de schepper. Tegenwoordig verschuilt men juist achter de wetenschap om de kritische vragen tegen het atheïsme te omzeilen. Daarom is het van belang om de link juist te leggen tussen religie en wetenschap. De wetenschap is niet een instrument om God te ontkennen of uit te dagen, maar het kan juist als een middel dienen om God te begrijpen en om dichterbij hem te komen. Dit als uitgangspunt genomen, is het noodzakelijk om te demonstreren hoe de wetenschap ons doorverwijst naar het bestaan van een unieke schepper. Deze verwijzing kan samengevat worden in zeven wetenschappelijke punten:

1. Aan de hand van een onwankelbare wiskundige wet kunnen we bewijzen dat ons universum is ontworpen door een grote intelligentie. Stel je voor dat je tien munten, gemarkeerd van één tot tien, in een tas gooit en daarna de tas goed schudt. Probeer ze nu van één tot tien achter elkaar uit de tas te halen, terwijl je steeds de munt weer in de tas gooit en schudt. We weten volgens de wiskundige wetten dat de kans dat je als eerste één trekt één op de tien is en dat de kans dat je na één de munt met twee trekt één op honderd is. De kans dat je hierna de drie trekt, is één op de duizend. Op deze manier gaat het verder. De kans dat je ze allemaal achter elkaar op volgorde van één tot tien trekt, is ongelooflijk klein. Volgens dezelfde logica is het onmogelijk dat het leven op de aarde per toeval kan ontstaan, omdat het leven op de aarde ontelbare condities vereist om voort te bestaan. De aarde draait 1000 mijl om zijn as per uur op de evenaar; als het 100 mijl per uur zou worden, zouden onze dagen en nachten tien keer zo lang zijn als nu, en de hete zon zou waarschijnlijk de vegetatie elke lange dag verbranden, terwijl in de lange nacht elke overlevende spruit zou bevriezen. Het langzamer draaien van de aarde zou ongetwijfeld ook andere negatieve effecten met zich meebrengen waardoor het leven op de aarde bemoeilijkt zou worden of misschien zelfs onmogelijk. Opnieuw over de zon, de bron van ons leven; het heeft een oppervlaktetemperatuur van bijna 6000 graden celsius. De aarde is net ver genoeg van de zon, zodat de aarde voldoende opwarmt en niet te veel. Als de zon maar de helft van zijn huidige straling zou afgeven, zouden we bevriezen, en als het meer zou geven, zouden we braden. De schuif van de aarde, gekanteld op een hoek van 23 graden, geeft ons onze seizoenen. Als de aarde niet op deze manier was gekanteld, dan zouden de dampen van de oceanen richting het noorden en zuiden gaan waardoor zich continenten van ijs zouden opstapelen. Als de maan 50.000 mijl ver zou zijn in plaats van de huidige afstand, dan zouden de getijden zo enorm zijn dat twee keer per dag alle continenten onderdompeld zouden zijn, zelfs de bergen. Als de aardkorst tien voet dikker zou zijn, dan zou er geen zuurstof zijn. Als de oceaan paar voet dieper was, dan zouden dioxide en zuurstof zijn geabsorbeerd en er zou geen plantaardig leven kunnen bestaan. Het is blijkens de voornoemde voorbeelden en heel veel andere voorbeelden overduidelijk dat er niet eens één op de miljarden kans is op leven op de aarde met toeval.
2. De vindingrijkheid van het leven om zijn doel te bereiken is een manifestatie van een alles doordringende intelligentie. Wat het leven werkelijk is, heeft geen mens kunnen doorgronden.

Het heeft geen gewicht noch dimensies, maar het heeft wel macht: een groeiende wortel zal een rots splijten. Het leven heeft het water, het land en de lucht veroverd. Ze heerst over de elementen, dwingt hun om op te lossen en om hun combinaties te vernieuwen. Het leven, net als een beeldhouwer, vervormt alle levende zaken; het ontwerpt, net als een kunstenaar, elk boomblad en kleurt elke bloem. Het leven is een muzikant en heeft elke vogel geleerd zijn liefdeslied te zingen, de insecten om hun soortgenoten te roepen met talrijke geluiden. Het leven is een sublieme chemicus die smaak geeft aan vruchten en kruiden, en parfum aan de roos, veranderend het water en koolzuur in suiker en hout, en daarbij zuurstof vrijgeeft waarmee levenden kunnen ademen. Hoe wonderbaarlijk is het dat een bijna onzichtbare druppel protoplasma, transparant, gel-achtig, in staat tot beweging, energie kan halen uit de zon. Deze enkele cel, deze transparante nevelachtige druppel, houdt in haar binnenkant de kiem van het leven vast, en heeft de macht om dit leven te verspreiden naar elk levend wezen, groot en klein. De krachten van deze druppel zijn groter dan de planten, dieren en mensen, want alle leven kwam daaruit. De natuur heeft geen leven geschapen; de levenloze rotsen en de zoutloze oceanen konden de noodzakelijke vereisten niet voldoen. Wie heeft het leven dan hier geplaatst?

3. Dierlijke wijsheid spreekt onweerstaanbaar over een schepper die het instinct heeft ingebracht aan hulpeloze kleine wezens. De jonge zalm brengt jaren op zee door, keert dan terug naar zijn eigen rivier en reist in het water richting de rivier waarin hij werd geboren. Wat brengt hem weer terug? Als je hem overzet naar een andere rivier zal hij meteen weten dat hij van zijn koers af is en hij keert weer terug, ook al is dat tegen de stroom in, om zijn bestemming te bereiken. Nog moeilijker om op te lossen is het mysterie van de paling. Deze geweldige wezens migreren op de vervalldag van vijvers en rivieren overal - van Europa duizenden kilometers oceaans - allemaal op weg naar dezelfde verschrikkelijke diepte in de buurt van Bermuda. Daar fokken ze en sterven ze. De kleintjes, zonder enig geweten, behalve dat ze in een wildernis van water zijn, niettemin beginnen ze terug te reizen en vinden hun weg niet alleen naar de kust waar hun ouders vandaan komen, maar vandaar naar dezelfde rivieren, meren of kleine vijvers. Geen Amerikaanse paling is ooit gevangen geweest in Europa, geen Europese paling in Amerikaanse wateren. De natuur heeft zelfs de volwassenheid van de Europese paling met een jaar of meer vertraagd om zijn langere reis mogelijk te maken. Hoe komen zij aan dit instinct en dat richtingsgevoel?
4. De mens heeft iets meer dan het dierlijke instinct, namelijk de complexe kracht van het verstand. Geen enkel ander dier heeft ooit een record achtergelaten van zijn vermogen om tot tien te tellen, of zelfs om te begrijpen wat de betekenis van tien is. Waar het instinct als een enkele noot van een fluit is, mooi maar beperkt, bevat het menselijk brein alle noten van alle instrumenten in het orkest. Het is niet nodig om dit vierde punt uit te werken. De wonderbaarlijkheden van het menselijke verstand zijn wijd en zijd.
5. De voorziening voor alle leven wordt onthuld in het fenomeen van de wonderbaarlijke genen. Deze genen, die verantwoordelijk zijn voor het leven van alle mensen op de aarde, zijn zo klein dat als ze allemaal op één plaats gezet zouden worden, zou het minder dan een vingerhoedje in beslag nemen. Maar deze genen bewonen elke levende cel en zijn de sleutels tot alle menselijke, dierlijke en plantaardige eigenschappen. Een vingerhoedje is een te kleine plaats om alle

persoonlijke karakteristieken van bijna zes miljard mensen te bevatten. De feiten zijn echter onbetwistbaar. Dat het ultra-microscopisch gen zo bepalend kan zijn voor het leven op aarde is een voorbeeld van een diepe scherpzinnigheid en fijnheid. Dit is een voorziening die alleen kan voortkomen uit een creatieve intelligentie. Geen andere hypothese kan hier als verklaring dienen.

6. De balans en structuur van de natuur laten ons zien dat alleen een oneindige wijsheid in staat is om zo'n scherpzinnige instandhouding te creëren. Vele jaren geleden werd een soort cactus in Australië geplant als een beschermend hek. Er zijn geen vijandinsecten in Australië waardoor de cactus al snel op een wonderbaarlijke manier begon te groeien. De alarmerende toename bleef bestaan totdat de planten een gebied bedekten dat zo lang en breed was als Engeland. De inwoners van het gebied werden verdrongen uit de steden en dorpen, en hun boerderijen werden vernietigd. Op zoek naar een verdediging, doorzochten entomologen de wereld; uiteindelijk kwamen ze op een insect dat uitsluitend op cactus leefde en niks anders zou eten dan cactus. Het zou ook broeden; en het had geen vijanden in Australië. Dus het insect veroverde in korte tijd het hele cactusgebied waarna de cactusplaag was teruggetrokken - en daarmee alles behalve een kleine beschermend residu van de insecten, genoeg om de cactus voor altijd in toom te houden. Waarom snel fokkende insecten de aarde niet kunnen domineren is een interessante vraag. De reden is dat ze geen longen hebben zoals die van de mens. Ze ademen door kokertjes. Maar wanneer insecten groot worden, groeien hun kokertjes niet in verhouding met de toenemende grootte van hun lichaam. Daarom is er nooit een insect van grote omvang geweest; deze beperking op hun groei heeft alles onder de controle gehouden. Als deze fysieke controle niet was verstrekt, zou de mens niet kunnen bestaan. Stel je eens voor dat een horzel zo groot als een leeuw is!
7. Het feit dat de mens het idee van God kan bevatten, is op zichzelf een uniek bewijs. De opvatting van God komt voort uit een goddelijk vermogen van de mens, anders dan alle andere wezens. Dit vermogen wordt verbeelding genoemd. Door die kracht kan alleen de mens het bewijs van de ongeziene dingen vinden. Het menselijke gevoel dat streeft naar een oppermacht en de spirituele rust die daarbij tot stand komt, is een duidelijke verklaring voor de intuïtie om de schepper te erkennen. Denk hierbij aan atheïsten die tijdens een ramp of vlak voor een verwacht ongeluk gedwongen smeken of roepen naar een hoge macht om gered te worden.